

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 557/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť R. Ž., zastúpeného advokátom Mgr. Róbertom Kučerom, Veľká Okružná 39, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25 NcC 706/2012 zo 16. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Ž. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2013 doručená sťažnosť R. Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 25 NcC 706/2012 zo 16. novembra 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ návrhom zo 17. októbra 2012 žiadal, aby Okresný súd Levice (ďalej len „okresný súd“) rozhodol o vylúčení zákonnej sudkyne Mgr. Viery Kováčovej (ďalej len „sudkyňa okresného súdu“) z prerokovania a rozhodovania právnej veci sťažovateľa vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 47/2012 a predmetnú vec prideliť na prerokovanie a rozhodnutie inému sudcovi. Sťažovateľ odôvodnil svoj návrh okrem iného aj tým, že sudkyňa okresného súdu v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 13 Er 806/2011, v ktorej Mgr. Róbert Kučera (právny zástupca sťažovateľa v konaní pred okresným súdom) vystupoval ako právny zástupca oprávneného, postupovala spôsobom, pre ktorý bola uznesením krajského súdu sp. zn. 5 NcC 3/2012 z 31. januára 2012 vylúčená z prerokovania a rozhodovania tejto exekučnej veci. Sťažovateľ mal preto dôvodnú pochybnosť o nezaujatosti a nezávislosti sudkyne okresného súdu pri prerokovaní a rozhodovaní sťažovateľovej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 47/2012.

Následne sudkyňa okresného súdu 19. októbra 2012 predsedovi okresného súdu oznámila, že v sťažovateľovej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 13 C 47/2012 sa cíti byť zaujatá práve z dôvodu, že právny zástupca sťažovateľa podal návrh na jej vylúčenie, ku ktorému pripojil i podanie zo 16. októbra 2012 adresované ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti jej osobe. Zároveň vyslovila súhlas s tým, aby vec bola pridelená na vybavenie inému sudcovi.

Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol, že sudkyňa okresného súdu nie je vylúčená z prerokovania a rozhodovania veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 47/2012.

Podľa sťažovateľa k tomuto záveru nemal krajský súd dostatok podkladov, keďže už v minulosti v konaní pred okresným súdom bola sudkyňa okresného súdu vylúčená

z prerokovania a rozhodovania inej veci vedenej na okresnom súde, v ktorej taktiež vystupuje právny zástupca sťažovateľa, a aj samotná sudkyňa okresného súdu vyjadrila názor, že sa cíti byť zaujatá.

Sťažovateľ je toho názoru, „že krajský súd nevyhodnotil všetky predložené dôkazy v ich súhrne. Nevzal náležite do úvahy záznam zákonnej sudkyne, podľa ktorého sa vyjadrila, že sa cíti byť vnútorne zaujatá v súvislosti s podaním podnetu zástupcu sťažovateľa na disciplinárne konanie ministrovi spravodlivosti. Máme za to, že krajský súd neskúmal dôsledne subjektívne a objektívne hľadiská nestrannosti zákonnej sudkyne najmä v súvislosti s tým, že nevzal náležite do úvahy citovaný záznam s vyjadrením zákonnej sudkyne, a s tým, že tento nesúvisel s postupom zákonnej sudkyne v konaní o prejednávanej veci, ale s jej možným disciplinárnym stíhaním, ktoré v tom čase len hrozilo. Pri takom závažnom rozhodnutí, ako je objektívna a subjektívna stránka sudcovskej nezávislosti, musí súd vychádzať zo všetkých dostupných spisov a tieto náležite vyhodnotiť.

Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia primerane nevysporiadal s tým, že tvrdenie sudkyne o jej zaujatosti predstavuje silný signál pre posudzovanie subjektívneho hľadiska zaujatosti sudcu.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho „1. ... základné právo... domáhať sa svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25 NcC/706/2012 zo 16.11.2012 porušené bolo.

2. Zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25 NcC/706/2012 zo 16.11.2012 a vec vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Krajskému súdu v Nitre zaplatiť sťažovateľovi finančné zadošťačenie v sume 1.000,- Eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Krajskému súdu v Nitre povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia...“.

II.

Krajský súd posudzoval opodstatnenosť vznesenej námietky zaujatosti z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí. Vychádzal pritom z § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaní veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovaného uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu, a to k veci (o taký vzťah ide napríklad vtedy, keď sudca má osobný záujem na určitom výsledku konania), k účastníkom konania (o takýto vzťah ide v prípade rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného alebo osobného vzťahu sudcu) a k zástupcom účastníkov.

Ďalej krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že z „... § 30 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vyplýva povinnosť sudcu zdržať sa všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Sudca musí vystupovať nezaujato a dbať o to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. K účastníkom konania je povinný pristupovať bez akýchkoľvek predsudkov. Aj so zreteľom na toto ustanovenie má sudca zachovávať k prejednávanej veci, účastníkom konania a ich zástupcom vecný, profesionálny prístup. Miera schopnosti sudcu zachovať nadhľad a potrebnú dávku odstupu od veci, od účastníkov konania a od všetkého, čo súvisí s prejednávaním vecí v súdnom konaní je daná stupňom osobnej a osobnostnej pripravenosti sudcu na výkon súdnictva. O nestrannosť musí dbať predovšetkým sudca sám. Pri výkone súdnictva má zachovať vecný prístup za každých okolností. Musí mať dostatok schopnosti ovládať nielen svoje konanie, ale tiež sféru svojich vnútorných pocitov. Nesmie dopustiť, aby v ňom niektorá skutočnosť

týkajúca sa prejednávanej veci vyvolala pocity zakladajúce pochybnosť o jeho nezaujatosti. Súčasťou takto vnímaného vecného prístupu sudcu k prejednávanej veci a účastníkom konania je tiež schopnosť vyrovnáť sa vnútorne so situáciou, že niektorého z účastníkov pozná; aj takáto jeho schopnosť je totiž neoddeliteľnou súčasťou spôsobilosti vykonávať funkciu sudcu.

Neoddeliteľnou súčasťou práva na spravodlivý proces tak, ako je vymedzené v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nestranný, nezávislý a nezaujatý sudca. Nestrannosť, nezávislosť a nezaujatosť sudcu je jedným z hlavných predpokladov spravodlivého rozhodovania a jedným z hlavných predpokladov dôvery občanov a iných subjektov práva v právo a právny štát. Na druhej strane ústavná úprava práva na spravodlivý proces (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky) zahrňuje právo, aby prejednávaná vec nebola odňatá zákonnému sudcovi, ktorý bol určený podľa zákonných pravidiel príslušnosti súdov (čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky). Z uvedeného vyplýva, že obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je iba povinnosť súdu prejednať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávanie a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (porovnaj I. ÚS 73/97, II. ÚS 121/03).“.

K pojmu nezaujatosť sudcu krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že je „predovšetkým subjektívnou psychickou kategóriou, vyjadrujúcou vnútorný psychický vzťah sudcu k prejednávanej veci v širšom zmysle, ktorý zahŕňa v sebe vzťah sudcu k predmetu konania, jeho účastníkom, ich zástupcom a podobne, o ktorých skutočnostiach je schopný relatívne presne podať informáciu iba sám sudca. Iba takto ponímaný inštitút nezaujatosti sudcu by však bol v praxi ťažko uplatniteľný vzhľadom k nemožnosti objektívnej preskúmateľnosti vnútorných pocitov konajúceho sudcu, inštitút nezaujatosti preto treba chápať širšie, tiež v rovine objektívnej. Za takúto objektívnu rovinu však nie je možné považovať, ako sa nezaujatosť sudcu iba subjektívne javí účastníkovi konania, ale len v nadväznosti na to, či reálne existujú objektívne okolnosti, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje.

Vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nemusí byť založené na skutočne preukázanej zaujatosti, ale je postačujúce, ak možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Subjektívne hľadisko účastníka konania môže byť podnetom k takémuto preskúmvaniu zaujatosti, rozhodovanie o tejto otázke sa však musí uskutočniť výlučne z hľadiska, objektívneho. To znamená, že otázka zaujatosti nemusí byť ustálená s absolútnou istotou. Pri jej posudzovaní nie je možné zohľadňovať len subjektívne pocity osôb zúčastnených na konaní, ale aj právny rozbor skutočností, ktoré k týmto pochybnostiam účastníka konania vedú.“.

Krajský súd svoje rozhodnutie o návrhu na vylúčenie sudkyne okresného súdu, ako sa uvádza v jeho napadnutom uznesení, „založil na vzájomnej korelácii a vyvažovaní oboch relevantných hľadísk teórie zdania (tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska). V súlade s judikatúrou ESLP, Ústavného súdu, ako aj z výkladu uvedenom vyššie dospel k záveru, že v prípade menovanej sudkyne nemožno mať pochybnosti o jej nezaujatosti, ktoré by boli relevantné z hľadiska § 14 ods. 1 OSP. Podľa názoru nadriadeného súdu totiž neexistuje žiadny dôvod objektívnej povahy, na základe ktorého by mohli vzniknúť pochybnosti o jej nezaujatosti, kedyže základom o existencii pochybnosti o nestrannosti sudcu v konaní nemôže byť skutočnosť, že sudca bol vylúčený z prejednávania a rozhodovania inej veci, v ktorej bol niektorý z účastníkov zastúpený rovnakým právnym zástupcom. V tomto smere je významné, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.“.

Zo samotnej skutočnosti, že sudkyňa okresného súdu bola vylúčená z prerokovania a rozhodovania veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 13 Er 806/2011, preto nebolo možné podľa názoru krajského súdu vyjadreného v napadnutom uznesení usudzovať o jej pomere k prerokovávanej veci (sp. zn. 13 C 47/2012), pretože sudcov pomer k veci vyplýva predovšetkým z jeho právneho alebo iného záujmu na výsledku konania, najmä ak by sudca mohol sám v konaní vystupovať ako účastník konania alebo ako vedľajší účastník, ak by mohol v konaní vystupovať ako svedok alebo ak nezískal o veci poznatky len procesným spôsobom. O takýto prípad však v tomto konaní podľa názoru krajského súdu nešlo, keď

„príčinná súvislosť medzi skutočnosťou, z ktorej navrhovateľ odvodzuje zaujatosť sudkyne a zaujatosťou nie je daná. Navyiac ani zo samotného písomného vyjadrenia zákonnej sudkyne Mgr. Viery Kováčovej nevyplývajú, žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možného vyvodiť pochybnosť o jej nestrannosti. Touto nemôže byť ani podanie právneho zástupcu navrhovateľa adresované ministrovi spravodlivosti SR zo dňa 16. 10. 2012, ktorým podnetoval návrh na začatie disciplinárneho konania voči Mgr. Viere Kováčovej pre postup v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13 Er/806/2011. Ako už bolo vyššie uvedené, sudca pri výkone súdnictva musí zachovať vecný prístup za každých okolností a mať dostatok schopností ovládať nielen svoje konanie, ale aj sféru svojich vnútorných pocitov, a preto len samotné podanie podnetu nie je objektívne spôsobilé spochybniť nezaujatosť zákonnej sudkyne v prejednávanej veci.“

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý nevytlúčil sudkyňu okresného súdu z prerokovania a rozhodovania jeho veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 47/2012, pričom, ako vyplýva zo zistení ústavného súdu, vo veci ešte nebolo okresným súdom rozhodnuté.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže zákonom ustanoveným postupom domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavno-procesných princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v Občianskom súdnom poriadku garantované aj prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 14 až § 16 OSP).

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (v danom prípade sťažovateľa, ktorý podal námietku zaujatosti proti sudkyňi okresného súdu) a vylúčiť označeného sudcu z ďalšieho prerokovania

a rozhodovania veci pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby (v tomto prípade návrh na vylúčenie sudkyne okresného súdu z ďalšieho prerokúvania a rozhodnutia veci pre zaujatosť) a rozhodnúť o ňom.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

Na účely čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s § 14 až § 16 OSP pod vylúčeným sudcom treba rozumieť nielen sudcu, ktorý bol skutočne vylúčený na základe rozhodnutia krajského súdu, ktorý rozhodoval o námietke zaujatosti, ale aj sudcu, ktorý vylúčeným mal byť na základe objektívneho posúdenia jeho pomeru k veci alebo k účastníkom konania alebo k ich zástupcom (porov. IV. ÚS 26/04). Na tomto mieste ústavný súd odkazuje (a plne sa stotožňuje) na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 M Cdo 17/2009 z 29. októbra 2009, podľa ktorého *„je rozhodovanie vylúčeným sudcom takou vadou konania, ku ktorej odvolací i dovolací súd, v rámci preskúmavania zákonnosti celého konania na základe podaného riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku, je povinný prihliadať z úradnej moci (§ 212 ods. 3 a § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.), a ktorá je dôvodom kasačného rozhodnutia. O takúto vadu ide bez ohľadu na to, či o vylúčení sudcu bolo alebo nebolo rozhodované nadriadeným súdom podľa § 16 ods. 1 O. s. p. a bez ohľadu na to, že takýmto prípadným rozhodnutím sudca z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený nebol. Inštitút vylúčenia sudcu je totiž objektívnou procesnou*

kategóriou a tým aj zásadne nezávislou na rozhodovaní podľa uvedeného ustanovenia. Niet žiadnej vecnej ani procesnej prekážky, aby v odvolacom alebo v dovolacom konaní nemohla byť otázka vylúčenia sudcu otvorená nanovo a prípadne aj inak zodpovedaná, a to bez ohľadu na to, aké skutkové dôvody boli skôr namietané alebo hodnotené.“.

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi a judikatúry všeobecného súdnictva sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základných práv podľa čl. 46 a nasl. ústavy) dôvodom na podanie odvolania (§ 201 a nasl. OSP), príp. (za splnenia zákonom ustanovených podmienok) aj na podanie dovolania [§ 237 písm. g) OSP (pozri napr. II. ÚS 595/2013, IV. ÚS 26/04, ale aj mutatis mutandis II. ÚS 130/02, IV. ÚS 31/03)].

Pokiaľ podľa názoru sťažovateľa krajský súd napadnutým uznesením rozhodol zjavne neodôvodnene a vo veci samej rozhoduje sudca, ktorý mal byť podľa objektívneho posúdenia jeho pomeru k veci alebo k účastníkom konania alebo k ich zástupcom z ďalšej účasti na prerokúvaní veci a rozhodovaní vylúčený, potom sa jeho sťažnosť podaná ústavnému súdu javí ako predčasná, keďže v ďalšom konaní v merite veci pred všeobecnými súdmi môže sťažovateľ postupovať už uvedeným spôsobom a domáhať sa ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu. V tomto prípade teda v predmetných konaniach existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. najvyšší súd, povelaný na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľa. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 153/96 z 21. augusta 1997 a sp. zn. 6 Cdo 210/2010 z 20. apríla 2011, v ktorých sa inter alia uvádza: „*Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) OSP posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti.*“ Ústavný súd preto zastáva názor, že v posudzovanej veci sťažovateľa

nemá dostatok právomoci na meritórne preskúmanie jeho námietok smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu.

Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy zjavne vyplýva, že pred podaním sťažnosti ústavnému súde musí účastník konania vyčerpať všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2014